

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI BẢY
KHÔNG MINH DÂNG BIỂU XUẤT KỲ SƠN
KHƯƠNG DUY TRÁO THƯ GIẾT BINH NGUY

Tháng chín năm Kiến Hưng thứ sáu nhà Hớn, Tào Hưu bị bại binh vì Lục Tốn nơi Thạch Đình. Trong lòng hết sức buồn rầu nên sanh bệnh. Khi về đến Lạc Dương thì bệnh nặng mà chết.

Phản Tư Mã Ý trở về được các quan tiếp vào điện mà hỏi :

- Tào Đô Đốc bị thua như vậy tất can hệ đến Nguyên soái . Vậy sao Nguyên soái về vội vậy ?

Tư Mã Ý đáp :

- Tôi sợ Không Minh hay tin bại binh như vậy , thừa thế đánh lấy Tây Xuyên, nên phải về gấp để phòng .

Bá quan mỉm cười cho là nhạt.

Còn Đông Ngô kể lại việc thắng Ngụy và xin Hậu chúa đem binh phạt Ngụy .

Hậu chúa cả mừng bèn tin cho Không Minh .

Không Minh được tin cũng rất hoan hỉ, bèn họp các tướng lại tìm kế . Trong lúc đang nghị kế xảy một cơn gió thổi làm cho cây tòng trước trại ngã xuống, ai nấy đều kinh.

Không Minh bèn nói :

- Điềm sẽ mất một viên Đại tướng. Chư tướng còn ngờ ngạc thì Triệu Thống và Triệu Quang con Triệu Vân xin ra mắt. Không Minh khóc rống mà than :

- Ôi Triệu Vân đã qua đời rồi . Hỏi ra thì được biết Triệu Vân lâm bệnh mà chết. Không Minh than :

- Thế là Thục mất đi một rường cột .

Không Minh bèn sai con Triệu Vân đến Thành Đô tâu cùng Hậu chúa .

Hậu chúa được tin khóc rống, ôm mặt nói :

- Lúc Trẫm còn thơ ấu nếu không có Triệu Vân ắt trẫm đã thác nơi đám loạn quân rồi .

Nói rồi bèn hạ chiếu hàm ân cho Triệu Vân làm Đại tướng quân, dạy chôn tại Thành Đô, lại truyền lập Miếu Đường, bốn mùa tế hưởng.

Đoạn, phong Triệu Thống làm Hồ Bôn trung lang tướng. Triệu Quang làm Nha Môn tướng.

Bổng có người đến tâu :

- Thừa Tướng sai người đến dâng biểu xin xuất sư .

Hậu chúa cả mừng, truyền Khổng Minh thống lĩnh binh mã đi đánh Ngụy .

Được giáng chỉ, Khổng Minh bèn phong Ngụy Diên làm Tiên phong, kéo tới Trần Thương đạo khẩu .

Về phía Ngụy Chúa thì từ ngày Tào Hưu thác, rất buồn rầu, bổng có tin từ Trường An báo, Khổng Minh lại cử đại binh đến đánh Ngụy .

Tào Tuấn bèn hội các tướng lại tính kế .

Tào Chon bước ra tâu :

- Tôi xin tình nguyện dẫn binh đi bắt Khổng Minh. Hiện tôi có Vương Song đại tướng, sức mạnh vô song, lại có cây đại đao nặng trăm cân, giương nổi cây cung hai tạ, với ba trái chùy rất lợi hại . Vậy tôi xin cử Vương Song làm tiên phong. Tào Tuấn nghe nói cả mừng bèn phong cho Vương Song làm Hồ Oai tướng quân, Tào Chon làm Đại Đô Đốc, cùng với Quách Hoài vân Trương Hấp cùng nhau cố thủ Ải Khẩu . Còn Khổng Minh đến ả Trần Thương có tin báo Trần Thương thành lũy rất kiên cố lại có Hích Chiêu trấn giữ .

Khổng Minh nói :

- Phía Bắc Trần Thương là Nhai Đình, vậy phải lấy được Trần Thương thì mới có đường ra Kỳ Sơn. Nói rồi bèn sai Ngụy Diên đem binh đến công phá bốn mặt thành. Ngụy Diên đánh ròng mấy ngày, nhưng phá không nổi, bèn về thưa với Khổng Minh.

Khổng Minh rất buồn bực, bổng Cản Tường bước ra nói :

- Tôi xin đến Trần Thương mà dụ Hích Chiêu đầu hàng khỏi tổn binh mã .

Khổng Minh hỏi dùng lời chi mà dụ thì Cản Tường thưa :

- Hích Chiêu người Lũng Tây thuở nhỏ kết bạn với tôi rất hậu, nay lấy tình ấy mà tỏ bày lợi hại, ắt y sẽ qui hàng .

Khổng Minh y lời Cản Tường vội thẳng tới Trần Thương, kêu quân vào báo . Hích Chiêu mở cửa cho vào rồi hỏi :

- Cố nhân có việc chi mà đến đây ?

Cản Tường thưa :

- Vâng lệnh Khổng Minh , người dạy đến thăm anh và bàn với anh một việc .

Hích Chiêu nhăn mặt :

- Tôi với Khổng Minh là kẻ địch. Còn anh với tôi tuy là bạn. Nhưng ai thờ Chúa này . Anh không nên lấy lời dịu ngọt mà dụ tôi về đâu . Nói xong bước ra . Quân sĩ lại giục Cản Tường phải đi mau .

Cản Tường về kể sự việc cho Khổng Minh.

Khổng Minh lại khiến Tường ra mắt y lần nữa, lấy lời lợi hại mà phủ dụ .

Cản Tường lại đến bên thành xin ra mắt Hích Chiêu .

Hích Chiêu lên thành nói lớn :

- Hãy trở về ta không nghe người đâu . Cản Tường lại trở về thưa với Khổng Minh tự sự .

Khổng Minh cả giận nói :

- Thằng giặc này thất hồn, một cái thành nhỏ ấy bộ cố thủ nổi với ta sao ? Nói đoạn đốc binh thẳng tới thành, truyền quân sĩ dùng thang leo trèo lên. Hích Chiêu bèn khiến quân dùng tên lửa bắn vát ra làm cho thang bị cháy

Khổng Minh vừa khiến quân đào đất lấp hào, rồi thừa thế đoạt thành, thì lại có quân phi báo Tào Tuấn sai Tào Chơn làm Đô Đốc , Vương Song làm tiên phong kéo binh đến cứu ứng.

Khổng Minh hỏi ai dám ra cự địch thì Ngụy Diên xin đi .

Khổng Minh nói :

- Tướng quân là Tiên phong nhiều trách nhiệm chớ nên đi .Tùy tướng của Ngụy Diên là Tả Hùng bèn xin ra chặn Vương Song.

Khổng Minh y lời .

Rồi đó, tùy tướng Cung Khởi cũng ứng tiếng xin đi .

Khổng Minh bèn cấp cho mỗi người ba ngàn quân, vội vã ra đi .

Tả Hùng và Cung Khởi chống lại với Vương Song. Đánh chưa đầy vài hiệp thì bị Vương Song chém cho một đao nhào xuống ngựa .

Quân thua về thưa với Khổng Minh.

Khổng Minh thất kinh bèn sai Liêu Hóa , Vương Bình và Trương Ngung ra đánh.

Cả ba dẫn quân cự địch.

Trương Ngung giục ngựa ra trước, đánh đặng vài hiệp .Vương Song vờ thua chạy. Ngung đuổi theo. Song bèn quay ngựa ném Ngung một chùy. Ngung bị hộc máu mà

chạy. Song đuổi theo Ngung. Nhờ Liêu Hóa và Vương Bình xông ra cứu được phò về trại.

Bị hao mất hai tướng .

Khổng Minh gọi Khương Duy vào mà nói :

- Đường Trần Thương đi không được, người có kế chi chăng ?

Khương Duy thưa :

- Thừa tướng nên khiến một tướng nương theo mé nước đóng trại cố thủ. Rồi khiến một đạo binh chặn đường phòng binh Nhai Đình đến đánh. Còn Thừa Tướng sẽ dẫn đại binh lấy Kỳ Sơn. Tôi sẽ dùng kế như vậy , như vậy. . . ắt bắt được Tào Chon.

Khổng Minh bèn sai Vương Bình, Ly Khôi dẫn binh phục nơi đường nhỏ Nhai Đình. Ngụy Diên dẫn binh giữ Trần Thương. Mã Đại tiên phong ; Trương Bào với Quan Hưng do theo đường nhỏ đi ngỏ Tà Cốc, nhắm Kỳ Sơn tấn phát.

Về phần Tào Chon, từ khi Tào Tuấn dùng lại Tư Mã Ý, thì sợ Ý đoạt hết công lao nên cố gắng điều binh chống Thục. Khi nghe Hích Chiêu giữ được Trần Thương, Vương Song chém được tướng Thục thì cả mừng. Ngày kia bỗng bắt được kẻ tế tác ở San Cốc đem về.

Tào Chon tra hỏi, y thưa :

- Tôi không phải kẻ gian tế vì có việc mật nên muốn ra mắt Đô Đốc, rui bị bắt đó thôi .

Tào Chon nhẹ lời :

- Cơ mật gì vậy ?

Tên ấy thưa :

- Tôi là người tâm phúc của Khương Bá Ước đến dâng mật thư.

Tào Chon mở thư xem, đại ý rằng :

- Tôi là Khương Duy, tướng có tội. Nhưng bị Khổng Minh dùng kế nên phải chịu đầu hàng. Nay binh Thục kéo đến đây, Khổng Minh lại có ý nghi tôi, nên tôi muốn được đại công chuộc tội. Vậy nên binh Thục đến thì Đô Đốc cứ trá bại mà chạy, chừng nào thấy nổi lửa thì hãy quay binh lại đánh. Tôi sẽ đốt hết lương thảo. Như vậy ắt bắt được Khổng Minh.

Tào Chon cả mừng, trọng thưởng kẻ đem thư và cho về báo với Khương Duy cứ làm y kế .

Tào Chon hỏi Bí Diệu, Diệu thưa :

- Khổng Minh đa mưu, Khương Duy túc kế. Vậy chớ tin !

Tào Chơn nói :

- Duy là người của Ngụy há phản Ngụy sao ?

Bí Diệu thưa :

- Hãy để tôi đến tiếp ứng với Khương Duy, nếu thành thì công cùng về Đô Đốc, nếu bại, tôi sẽ gánh hết cho.

Tào Chơn nghe theo bèn khiến Bí Diệu kéo binh đến Tà Cốc.

Lôi hoàng hôn, có quân về báo :

- Đường Tà Cốc có binh Thục kéo đến.

Bí Diệu liền tiến quân.

Binh Thục lui, binh Ngụy ào tới, hừng thấy Không Minh ngồi trên xe, kêu Bí Diệu mà nói :

- Hãy về bảo Tào Chơn ra đây nói chuyện !

Bí Diệu hét lớn :

- Chúa tướng há lại nói chuyện với bay .

Không Minh cả giận, giơ cán quạt lên, tức thì binh Thục ủa ra đánh phía hậu.

Bí Diệu lại thấy phía sau có lửa cháy, ngỡ là Khương Duy đã cử sự, bèn lướt tời mà đánh..

Bỗng hai đạo binh Trương Bào và Quan Hưng xông ra chặn lại. Trên núi tên bắn xuống như mưa.

Bí Diệu biết mình trúng kế cố đánh nhàu.

Lại gặp Khương Duy chặn lại, rồi cười :

- Ta gạt Tào Chơn, nhưng y không đến lại sai người đến đây mà lãnh cái chết. Thiệt uổng .

Bí Diệu thấy không có lối rút , tự vận mà chết.

Không Minh rốc binh tới Kỳ Sơn đóng trại, rồi nói với Khương Duy :

- Tiếc vì dùng mưu lớn vào việc nhỏ.

Tào Chơn hay tin Bí Diệu đã chết thì ăn năn vô cùng, suốt đêm nghĩ kế lui binh, lại khiến người về tâu với Ngụy Chúa tự sự.

HOÀI BÌNH

- *Khổng Minh đã nhiều lần viết biểu giải bày sự lợi hại cho vua Thục biết. Đặc biệt nhất là hai tờ biểu trong đoạn này. Tờ biểu đầu, Khổng Minh lấy lời lẽ giảng giải để cho vua trẻ hiểu thời cơ và việc lớn trong thiên hạ. Trong tờ biểu xuất sư sau, Khổng Minh bẻ gãy mọi lí luận chống việc chinh phạt Ngụy để trả lời họ và cũng là bày tỏ cho vua rõ. Tờ biểu đầu mang nặng mối băn khoăn về nội xứ. Bài biểu sau, vượt xa hơn, băn khoăn về cõi ngoài. Lo lắng về nước ngoài tức lo cho quốc gia mình vậy. từ khi Nhai Đình thất thủ, mất Mã Tốc, dư luận "muốn giữ yên nước Thục, không nên đánh Ngụy nữa". Nhưng Võ hầu lại nghĩ rằng: "Không đánh Ngụy khó giữ yên được Thục. Mình không tẩn công địch thì địch cũng tẩn công mình. Hán, Ngụy không thể chung được. Hoặc Hán mất, hoặc Ngụy mất. Đã hiểu rõ như vậy thì ai khỏi băn khoăn được.*

- *Khổng Minh là người tài cao trí rộng, hơn nữa một đặc điểm đáng nói là sự lo lắng của ông.*

- *Gia Cát tiên sinh chưa bước chân ra khỏi lều tranh thế mà đã biết thiên hạ sẽ chia làm ba, thì hẳn tiên sinh cũng biết việc đánh Ngụy sẽ không thành mà còn nguy hại nữa. Biết rõ như vậy nhưng trong bài biểu xuất sư ông vẫn nói: "Không thể tự xét mà biết được". Nói như vậy chẳng qua Khổng Minh giả vờ không biết để làm hết trách nhiệm người bề tôi lão thành, và tránh sự nghi ngờ của vị chúa trẻ tuổi đó thôi.*

© [HQD](#)